

Nr 122.

Av herrar **Källman** och **Söderkvist**, *angående utredning av frågan om röst- och talvård vid våra skolor.*

Betydelsen av ordnad röst- och talvård inom barndomsskolan för att i möjligaste mån förebygga rubbningar i röst- och talorganen och, där sådana rubbningar redan äro för handen, råda bot för dem har länge insetts av läkare och pedagoger. Det i Stockholm verksamma Svenska Sällskapet för Röst- och Talvård har frågan under beaktande och nedlägger ett intresserat arbete. I Stockholm och en del andra större städer har under senare år åtskilligt gjorts för att ta hand om och hjälpa till rätta skolbarn, som lida av talrubbningar. Karolinska sjukhusets fonetiska klinik är numera en ovärderlig tillgång, särskilt när det gäller stockholmsbarnen — den anlitas dock även av patienter från landsorten — och slutligen finnes vid vissa dövstumskolor, ex. i Örebro, möjlighet att få barn med svårartade talrubbningar omhändertagna.

De nämnda försöken att bringa hjälp till i ovanberörda avseende vanlottade barn äga sitt stora värde men räcka ingalunda till för att alla barn i skilda delar av landet, som lida av talrubbningar, skulle kunna erhålla erforderlig hjälp, och än mindre kunna de erbjuda möjlighet att bedriva den minst lika viktiga förebyggande verksamheten på ifrågavarande område.

Då hela problemet torde kunna räknas till våra aktuella undervisningsfrågor anse vi det önskvärt, att detsamma hänskjutes till den av Kungl. Maj:t den 22 november 1940 tillsatta kommittén för utredning av det svenska skolväsendet.

På grund av vad ovan anförts hemställes,

att riksdagen ville i skrivelse till Kungl. Maj:t anhålla att berörda spörsmål om röst- och talvård vid våra skolor i samband med den igångsatta större utredningen av vårt lands skolväsen jämväl blir föremål för utredning.

Stockholm den 21 januari 1941.

G. W. Källman.

Verner Söderkvist.